

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6, cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte:

021 348 14 74

0733 131 145

0728 084 802

difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74

0728 084 802

0733 131 145

contact@edituraeikon.ro

www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS).

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PĂUN CĂRPUȘOR, STELINA

Sine Qua Non - Stelina Păun Cărpășor ; cuv. înainte de Dan Iacob ;
il. de Sanda Uță. - București: Eikon, 2021

ISBN 978-606-49-0516-1

I. Iacob, Dan (pref.)

II. Uță, Sanda (il.)

821.135.1

Coperta: Sanda Uță

DTP: Mariana Răbincă

Editor: Valentin Ajder

Stelina Păun Cărpășor

SINE QUA NON

Cuvânt înainte de **Dan Iacob**

Ilustrații de **Sanda Uță**

E I K O N

București, 2021

toate întrebările emoțiilor.
pentru că numărul trei
s-a predat totul Domnului,
cu toată suflarea sa,
înainte să patru.
A fost ieri un vis?
Miercuri, vineri
...și duminică
nu au fost un vis.
Noapte bună tuturor.

Cuprins

Cuvânt înainte. Mișcătoarea cărare a poeziei.....	5
Acutumanță	13
Cântec de leagăn	15
Călători	16
Onix	17
Tipar.....	18
Cu faringele inflammat	20
Test proiectiv.....	22
Confesiune	23
Ogoire	26
Pasărea origami	27
Imbold	28
Fad	29
Pupila	30
Înserare.....	31
Atrabilă	32
Sculptorul	33
Ușa.....	36
Dezintegrarea persistenței	37
Între	39
Estivală	42
O mie și una de nopți.....	44
Bagatelă	45
2020.....	46
Pasărea întristării	47
Nerostire	48
Am întâlnit odată	49
Răzi albastru	50

A greși	51
Druidul	52
Cuibul	53
Trec	55
Într-o noapte	58
În căutarea timpului pierdut	59
Ambivalențe	61
Umblet	62
Moroi	63
În umbra Kogaiononului	66
De vară	67
Cu zânele	68
Sic transit	69
Prietene	71
Harul	72
Deplin	73
Imolare	74
Frumos	76
Incongruență	78
Fratele meu Imm	80
Poemul	82
Recluzie	84
Lebedele	86
Luați tramvaiul	88
Oglinda promiscuă	90
Tâmpla	91
Nostalgia	92
Pe rouă	93
Când se toamnă	95
Cântă-mi, toamnă	97
Liniștea toamnei	100
Noiembrie	101

Toamnă tu	102
Abstracție de toamnă	104
Bătrâna toamnă	105
Unde ești?	107
Pastorală	109
Paraclis	110
Pe lângă ziduri	112
Același refren	114
Aveam atâtea să îi spun	115
Lucrurile pe care le port	116
Pierdută-n emoții	120
Ce-o fi fost?	122
Alungarea din Eden	124
Copilăria toamnei	126
Mi-e toamnă	127
Luna recoltei	128
Încerc	129
Miopie	130
Doar	132
Facil	134
Amurg livresc	136
Pastel contemporan de iarnă	137
Hai să haidem!	141
Ninge	142
Cazuistică la prima oră	143
De pildă	144
Pastișă	145
Praful exasperat al zilei	148
Cât	149
Aștept	151
A fost ieri un vis?	154

pășim pe ea, ne ajută să ajungem a ne cunoaște mai bine pe noi înșine.

Poezia Stelinei Păun Căpușor, cea hărăzită a face parte „dintr-un neam de știutori“, este una din „mișcătoarele cărări“ ale poeziei românești contemporane, în stare să ne ducă în luminișul cunoașterii de sine; a unui sine lărgit, loc de întâlnire cu semenii noștri, cu lucrurile, cu natura, cu infinitul cosmos, sub lumina unui soare care nu mai este din lumea aceasta, deși poezia ei începe prin a vorbi despre lumea aceasta.

Inițiatii spun că în Eden sunt două uși, una pe care intri, și alta pe care ieși, spre a merge mai departe, spre a urca, din ce în ce mai sus, întru infinitul Dumnezeu. Dar în poezia „Alungarea din Eden“, poeta ne sugerează că Edenul poate fi regăsit și în lumea în care trăim:

„Poate am plătit prea mult pentru libertate?
Poate am vrea să ne întoarcem în grădină?
În grădină e bine,
afară e bine.
Nu există Eden perfect.“

După câte v-am spus, după câte veți citi în această carte, cred că la sfârșitul lecturii veți găsi lesne răspunsul la întrebarea „La ce bun poeziei, în vremuri de restriște?“... Lectură binecuvântată.

Dan Iacob, scriitor

Acutumanță

Peste oraș,
luna călărește în ceață,
scrimeră cicatrizantă
în curcubeu slab.
Mai sunt două zile până la Paști.
Norii subțiri aleargă
lent, lent,
clopotele de vânt
sângerează cel mai liniștit,
muzici posibile,
peste peluza întunecată.
Ridic un pahar pe jumătate apă,
pe jumătate alcool,
în lumina aceea
devenit plin.
În interior,
dorm,
undeva sub durere.
Jos,
la râu,
o iazmă înaltă aruncă flori
în apa întunecată:
iasomie, margarete,
salvia lyrata...
Adio!
Adio pârguirii
sub vâlvătaia albă

a lunii!

Adio unui „da” și
doi de „poate”.

Ne-am născut maturi,
iar timpul ne-a aruncat liberi,
sub luna atemporală.

Cântec de leagăn

În veșmântul său
pătat de curcubeu,
un făt trece
ca o fantasmă,
prin perdeaua
de salcie plângătoare,
păsările cântă
a cappella.
Deodată, o simt,
la păsări și la copil,
lumea ca o poezie,
în creștere sălbatică.
În curând,
de pe unde atârna
pe o lamă de iarbă,
o picătură de rouă
va aluneca,
ca un cuvânt perfect,
care se adună pe vârful limbii
unui poet.
Suntem personaje
menite doar
să fie iubite!
Dumnezeu însuși
este o poezie
în creștere sălbatică.

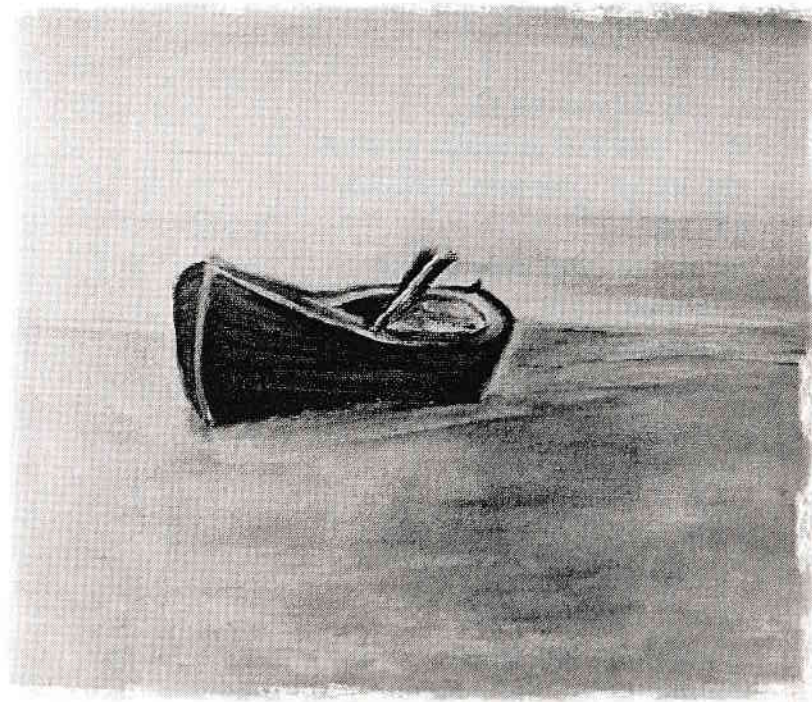
Timpul ne-a trecut
pe umblet rapid și nepăsător,
cu suspine,
zâmbete și cântece
pe cât de triste,
pe atât de dulci.
Orele noastre perfecte
au crescut vara,
s-au micșorat atât de repede iarna,
momente irepetabile,
deși am putea pleda și ne ruga
ca să dureze,
timpul ne-a trecut.
Ca niște resturi de ceață
încâlcite în copaci,
ca niște resacuri
și spumă de mare,
ca toate lucrurile bune
care știm că nu durează veșnic,
prea curând vom vedea
sfârșitul dintre tine și mine.
În ciuda zilelor și a tărmurilor
pe care le-am acumulat,
în umbletul nostru,
timpul ne-a trecut.

Lin, în amurg,
într-un club de jazz,
mâini de bărbat îmi cântă;
purtându-mă înapoi
pianissimo,
prin vizorul anilor,
până când văd
o copilandă care stă
sub un alt pian,
îmbrățișându-i piciorul lăcuit,
negru, lucios,
asemeni unui obelisc de onix,
sub corzi ce vibrează consonant
în ciuda mea,
măiestria insidioasă a cântecului.
Progresia de acorduri
mă trădează înapoi în timp,
până când inima mea
plânge II-V-I
să aparțin
duminicii seara,
în vechea casă,
cu iarna de-afară
și triadele lui Ellington
în salonul confortabil,
pe pianul sclipitor,
„Solitudine”.

Tipar

Nisipul ud
păstrează amprenta
unui picior gol;
al doilea deget de la picior,
este un pic mai lung
decât cel care este desemnat
în mod tradițional „mare”.
Praxiteles ar fi admirat-o.
Trebuie să fi plecat în grabă;
ultimul tău pas umed
înainte de a te imbarca
și de a naviga,
a rămas imprimat în talc
pe podeaua băii
ironizând capriciile tale obișnuite.
Nu există nici o maree
care să-ți șteargă neglijența,
doar dacă mă apuc eu
de dat cu mătura
sau de aspirat.
Gândul mă amuză.
Îți voi păstra amprenta.
Prea ușor,
prea simplu,
prea uman,
simbol sau promisiune,
o păstrez,

pentru că este o dovadă prețioasă
că nu sunt singură
pe această insulă.

Această perioadă a anului
a devenit mult mai indiferentă.
Mucegaiul verii,
zăpada care se adâncește
sunt deopotrivă în rutina
cu care sunt familiară:
amărăciune în ființa-mi zăvorâtă.
Însoțitorul de vânt,
de solstiții,
izbește obloanele metropolelor,
ne agitând niciun poet
în somn,
cu maladia cotidianului...
Poate dacă vara ar odihni vreodată
și prelungi, aprofunda, mângâia,
prin zile,
precum oceanele din obsidian
orizonturi pline
de aprinderea nopții de noapte;
poate dacă iarna
ar putea pătrunde
măcar odată
cu toate purpurile sale
până și-n ultima ardezie,
persistând sumbră
într-o ceață înghețată;
poate atunci am deveni

mai puțin difuzi,
din astfel de mucegai,
am extrage mucegaiul pur
stârnind orații noi de frig.
Am putea,
dar timpul nu va recidiva.

Trec prin zile și ani
cu genunchii la piept,
uneori alergând,
alte ori ghemuită.
În genunchi și coate
pe pântec, pe spate,
cântăresc lumea organic,
cu ochi panoramic,
alegere doctă,
dezonorare lucidă,
surghiunirea lirismului,
epilare spânică
a fiecărui fir de nostalgie,
ce ar putea să-mi incomodeze scalpul,
dezvăluind o fire netedă ca-n palmă.
Petele de nori le privesc
ca pe un Rorschach test,
interpretări psihologice,
algoritme complexe,
examinez caracteristicile
propriei personalități,
funcționarea mea emoțională,
angajată în a detecta
tulburarea gândirii mele de bază.

Pulsul îmi zvâcnea în urechi.
Am înșelat.
Pași încăpățânați,
până la naos,
în fața catapetesmei,
dincolo de al cărei portal perdelat
se târa
adevărul jefuit.
Universul și-a înclinat domul
pentru a mă auzi.
Am enumerat fiecare blestem,
înghițitură sorbită din vinul tatălui meu,
mândria, invidia,
în întunericul neliniștit am ars
luminoasă ca o pucioasă,
în vina păcatelor mele.
Până când voi hrăni păsările,
voi împiedica grindina,
să-mi spele sufletul dublu,
intonat de două ori la ușa altarului.
Duminică, în lumină serafică
am ingenuncheat,
la fel de plină de har ca majoritatea...
mi-am lipit limba de-o icoană
să simt
gustul de lemn și sfială
al Duhul Sfânt.

LEPPIS

We know
books

